neboť závadné jednání obviněného dostalo se při zmíněném soudním roku k vědomosti osobám, které nejsou příslušníky stavu advokátského a u kterých by mohlo býti nebezpečí, že by mohli ze závadného jednání jednoho člena stavu advokátského nepříznivě usuzovati o členech ostatních.

Pro subjektivní odpovědnost s hlediska kárných přečinů, jimiž byl obviněný uznán vinným, pak stačí, že byla prokázána jeho nedbalost. Bylo proto odvolání obviněného z výroku o vině zamítnouti.

Čís. 387 dis.

Kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, spáchaný tím, že se advokát pouštěl do odvážných obchodů, kupuje směnky dlužníků v neutěšených majetkových poměrech za podstatně nižší částku, než na kterou zněly, a že je pak vymáhal plnou částkou, a to způsobem, v němž se zračila bezohledná ziskuchtivost.

(Rozh. ze dne 10. června 1939, Ds I 19/39.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu disciplinární rady pro advokáty a kandidáty advokacie, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z důvodů:

Výrok kárného nálezu, že obviněný je vinen disciplinárním přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu spáchaným tím, že kupoval opětně směnky za podstatně nižší částku a pak je vymáhal plným penízem buď jménem vlastním nebo jménem svých příbuzných a touto činností obohacoval buď sebe nebo své příbuzné, napadá obviněný odvoláním jen v otázce právního posouzení. Základem tohoto odsuzujícího výroku jsou po stránce skutkové nenapadená zjištění kárné rady, že obviněný koupil od B. směnku vystavenou MUDr. P-em a znějící na 15.000 K za 12.000 K a dále dvě směnky podepsané notářem J., a to jednu znějící na 30.000 K za 17.000 K a druhou znějící na 5.000 K za 2.500 K, tyto směnky převedl na svou manželku a pak je vymáhal plnou částkou.

Toto jednání shledala kárná rada závadným proto, že obviněný hleděl obchodem se směnkami získati nepřiměřeně vysoký zisk a že si při vymáhání směnečného dluhu plnou částkou počínal způsobem vyvolávajícím ve veřejnosti odpor a nelibost, že totiž vyvolal dojem, že advokát i ve své vlastní věci postupuje tak, aby si mohl napočítati co nejvíce útrat.

Toto právní posouzení věci kárnou radou nejvyšší soud jako soud odvolací schvaluje. Namítá-li obviněný, že směnky koupil za částky přiměřené proto, ježto koupě směnek, o něž šlo, byla spojena s nebezpečím

vzhledem k neutěšeným majetkovým poměrům směnečných dlužníků, poukazuje tím na okolnost, která kárnou závadnost jeho jednání ještě zveličuje, neboť není slučitelno se ctí a vážností stavu advokátského, aby se příslušník stavu pouštěl do obchodů velmi odvážných, při nichž možný neúspěch může podrýti jeho hospodářskou základnu a otřásti i důvěrou veřejnosti v advokáta takovými obchody se zabývajícího. Kárná závadnost a zavržitelnost jednání obviněného spočívá i v tom, že obviněný, ač směnky koupil za částku daleko nižší, nežli na jakou zněla směnečná částka, vymáhal na směnečných dlužnících směnečnou částku plnou přes to, že, jak sám uvádí, znal neutěšené majetkové poměry směnečných dlužníků, a to způsobem, v němž se zračí bezohledná ziskuchtivost obviněného. Proti notáři J. vedl, pokud ze spisů lze zjistiti, celkem 49 exekucí, mnohé na pohledávky za provedení pozůstalostního řízení, a většinu z nich již poté, kdy částku, kterou za směnku zaplatil, měl již uhrazenou, ač musil věděti, že vedením takových exekucí podrývá důvěru, jíž notář u obecenstva musí požívati. Pokud odvolatel poukazuje na to, že kárná rada spatřovala kárně závadným jednání, které výbor advokátní komory, skládající se ze stejně stavovské cti dbalých příslušníků stavu, původně neuznal za kárně závadné, stačí odvětiti, že výboru kárné rady nebyl znám případ koupě směnky Dr. P. a zejména ani způsob, jakým obviněný směnečné pohledávky vymáhal. Odvolání je v obou bodech neopodstatněno a bylo proto zamítnuto.

Čís. 388 dis.

Jde o kárný přečin ve smyslu § 157 not. řádu a nikoli o pouhou nepořádnost po rozumu § 155 téhož zákona, sepsal-li notář jako soudní komisař v pozůstalostním řízení nepravdivý zápis, dosvědčující, že se jednání zúčastnil a návrhy při něm učinil účastník, který ve skutečnosti nebyl přítomen a teprve později (jiného dne) zápis podepsal; je nerozhodné, že účastníci jednání neměli námitek proti postupu notářovu a že z něho nevznikla žádná škoda.

Po stránce subjektivní stačí ke kárné odpovědnosti, že se porušení povinností stalo z pouhé nedbalosti.

(Rozh. ze dne 19. června 1939, Ds I 99/38.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací ve věcech notářů a notářských kandidátů zamítl odvolání obviněného notáře z nálezu vrchního soudu jako kárného soudu pro notáře, jímž byl odvolatel uznán vinným nepořádností ve smyslu § 155 not. ř., vyhověl však odvolání vrch. prokurátora z výroku o kvalifikaci jednání obviněného a změnil napadený nález v tomto výroku a v důsledku toho i ve výroku o trestu tak, že obviněný je vinen kárným přečinem ve smyslu § 157 not. ř. a že se podle § 158, písm. a) not. ř. odsuzuje ke kárnému trestu písemné důtky.

Z důvodů:

Kárný soud prvé stolice zjistil, že obviněný projednával jako soudní komisař pozůstalost po A. (D 54/37 okresního soudu v P.) a že v proto-